

[Lis Noer Holmberg]

Vi mener, at der er nogle tiltag i gang fra regeringens side; arbejdsministeren har allerede været inde på det. Derfor vil vi gerne opfordre regeringen til at arbejde videre med de ting, der er i gang, og i øvrigt vil vi appellere til arbejdsmarkedets parter om at vise deres medleven i disse problemer. Vi kan kun løse dem, hvis alle parter viser vilje. Men der skal tænkes nye tanker.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg vil godt pointere, at der ikke i vores forslag står noget om »meningsfyldt arbejde«. At fru Lis Noer Holmberg stadig væk render rundt med fordomme om, at noget ikke er meningsfyldt, dækker ikke Socialdemokratiets opfattelse.

Så vil jeg godt sige, at det er ret morsomt at høre denne debat, når der snakkes kommunalisering og kommunal produktion. Det er ikke godt for kommunerne at få konkurrence, bliver der sagt. Det er underligt, for i alle de debatter, vi har haft herinde om privatisering, hvor man vil privatisere det offentlige, har man den anden opfattelse. Der siger man: Det er så godt at privatisere, for så kan vi få lidt konkurrence. Det må da også gælde omvendt, hvis det endelig skal være.

Så siger fru Lis Noer Holmberg, at hvis man bare arbejder med tingene, så går det nok. Jeg har arbejdet med tingene i en periode. Jeg har siddet som formand for et arbejdsmarkedsnævn og faktisk været med til at lave mange og gode projekter, så jeg ved godt, hvordan det foregår. Men det løser sig ikke, hvis bare man arbejder med tingene.

Dernæst bliver der spurgt: Er der overhovedet fuldtidsjob, som Socialdemokratiet kræver? Nej, det ser det jo ikke ud til, når vi stadig væk har ca. 300.000 ledige. Men vi siger også klart i vores forslag, at det skal være på fuldtidsbeskæftigelse, men hvis man ikke kan skaffe de job, er det vigtigt, vi får hæftet noget uddannelse på, da vi ved, at den gruppe, der har det dårligst, er dem, der er dårligst uddannede. Det er der ikke én her i Folketinget der kan benægte.

Så spørger fru Lis Noer Holmberg, hvordan praktikpladserne skal skaffes. Ja, vi har jo i årevis forsøgt at appellere til arbejdsgiverne og sagt, at det, der hedder ungdomsarbejdsløshed,

ikke kun er politikernes eller de unges problem. Det er et samfundsproblem. Derfor må arbejdsgiverne også være bevidste, og jeg kan godt være enig med fru Lilli Gyldenkilde, når hun siger: Jamen hvis de ikke vil være med, så må de betale til dem, som gerne vil.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal lige kvittere til fru Lis Noer Holmberg, som med interesse har læst den artikel, jeg har skrevet om, at jeg ønsker en ny diskussion om deltidsarbejde.

Men for at ingen skal tage fejl, skal jeg præcisere, at det er en partidiskussion, SF har taget initiativ til at vi nu skal have, hvor bl.a. disse ting indgår. Vi er klar over, at småbørnsforældre er mere pressede end nogen sinde, og der kommer krav fra unge mænd om, at de i dag gerne vil have 5-6 timers arbejde om dagen for at kunne være mere sammen med deres børn.

Jeg kan al argumentation for, hvorfor vi tidligere har sagt nej til det. Jeg har selv været med til det. Jeg har skrevet bøger om det, og jeg har skrevet artikler om det, og jeg har været enig i, og jeg er vel også stadig enig et langt stykke vej: Vi skal passe på, at disse job så ikke bliver til kun kvindejob. Men når unge mænd begynder at komme og kræve af os, at vi ser på det her med nye øjne, så er det, fordi der er sket et bevidsthedsskred, som gør, at også vi må se på vores gamle synspunkter. Det er baggrunden for, at jeg har skrevet den artikel.

Med hensyn til sammenhængen med dette forslag ligger den deri, at jeg siger: Vi ved godt, der er nogle unge mennesker, som har det svært. Vi ved, der er nogle, for hvem skolegangen har været en pestilens. Vi ved, der er nogle, for hvem en efg-plads er blevet opgivet den dag, man kom og sagde: Nu skal I have lidt mere hjælp. Så har de sagt: Jeg har fået hjælp nok, jeg orker ikke mere, jeg holder. Og så har de gået arbejdsløse i lang tid. Hvis vi kommer ud til dem og siger: Vi kan ikke skaffe dig et heltidsjob, men vi kan skaffe dig 5-6 timers arbejde om dagen, og til gengæld skal du på skolebænken. Hvad gør de så? De kan ikke mere få bistandshjælp, hvis de siger nej. Siger vi så nej til, at de må det? Det tror jeg ikke en eneste herinde kan fastholde. Det er den sammenhæng, vi skal se min artikel i i denne diskussion.